

Amb compta-gotes de melodrama

La història. En una ciutat europea, avui. Hannah, dona madura, porta una vida rutinària, assisteix a classes de teatre, treballa d'assistenta en una mansió burgesa, acompanya el marit a la presó i fa tot el que pot per tirar endavant.

Les formes. Als seus 35 anys, el gairebé debutant Andrea Pallaoro (Trento, 1982) opta pel risc narratiu deconstruint el melodrama clàssic com si fos un Ferran Adrià i la truita amb patates. Així, el cineasta italià és

gasiu en la informació argumental que administra amb compta-gotes de melodrama brut nature, alhora que generós amb una planificació estàtica i llarga, que ve a visualitzar la claustrofòbica realitat que s'ha muntat la heroïna del fulletó, l'Hannah del

títol, condemnada a una dissort social i familiar. Pallaoro orchestra un drama quasi silent, atent als efectes que no pas a les causes. Aquesta feina d'esbrinar el 'què' del 'perquè', la confia a la iniciativa inquisitiva de l'espectador, obligat a recompondre un puzle àrid, laberíntic i sinuós, en el que, possiblement, falten unes quantes peces. Tot sigui al servei del suggeriment visual i l'empatia emocional. Immers en aquest campí qui pugui melodramàtic, de sobte se'm

va encendre la llumeta: ¿resultarà que l'astut Pallaoro ens ha estat colant là versió post o híper-moderna de la tolstoiana Anna Karenina? Per començar, el nom de la protagonista, això sí, amb dues hacs; tot seguit el suposat adulteri de l'Hannah quan obliga a tornar l'aliança matrimonial a un inconegut amant teatral; a continuació el repudi filial; i per acabar, l'Hannah adreçant-se a l'estació del metro esperant que arribi el comboi i qui més qui

menys tem que es llanci a les vies com la malaurada heroïna de Tolstoi. Sigui com sigui, uns tenses 95 minuts al voltant d'una dona omnipresent i omnisculpada que, malgrat tot, fa el que pot per tirar endavant. O no. Que aquesta dona sigui la Charlotte Rampling ho fa

Hannah

Director:
Andrea Pallaoro.
Intèrprets:
Charlotte
Rampling,
André Wilms.
Itàlia-França-
Bèlgica, 2017. 95'.
Funatic Lleida.

més que entranyable.

El fons. En la penitència es porta el càstig.

La imatge. Hannah contemplant la balena varada enmig la platja.

La frase. '¡Necesito aire!', exclama l'ofegada Hannah. L'asfíxia familiar no es soluciona prenent classes de teatre.

La recomanació. Del tot reservat per a cinèfiles i cinèfils disposats a superar la prova del cotó melodramàtic.